

Titel: B. Sag efter Forordn. 6te Ang. 1824.

Citation: "B. Sag efter Forordn. 6te Ang. 1824.", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e38364.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

B. Sag efter Forordn. 6te Ang. 1824.

a. Sag ang. 40 Kr. og derunder.

Indkaldelse..... „ Rd. 19VZ Sk.

Inkamination ... „ — 38[^]/5 —

2 Vidner..... „ — 43[^]5 —

3 Anstande..... „ — 25V«. —

I Kjendelse.....— 2[^]/5 —

Doms Afsigelse..... „ — 57[^]/z —

2 Rd. 13' 5 Sk. 4 Kr. 27 Øre.

Efter Udkastet vil der i deslige Sager være at erlceage henholdsvis 2 Kr., 2 Kr. 50 2re eller 3 Kr., eftersom der ikke sinder Bevisførelse Sted, ellcr denne sinder Sted fra den ene eller begge Parters Side.

d. Sag ang. over 40 Kr.

Indkaldelse..... „ Rd. 332/5 Sk.

Inkamination ..... „ — 76[^]5 —

2 Vidner..... „ — 86-/5 —

3 Anstands..... „ - 50[^]/5 —

I Kjendelse..... „ — 43[^]5 —

Doms Afsigelse..... I — 19VZ —

4 Rd. 26[^]/5 Sk.

8 Kr. 54 Sre. Stemplet Papir: Stævning.. „ Kr. 30 O.

4 Indlæg. 1 — 20 —

I — 50 —

10 Kr. 4 Øre.

spalte4033

Efter Udkastet vil der være at erlægge i Sager, der angaa

>^ .-2 3 H « ^

Kr. Kr. Kr.

fra 40 til 100 Kr.. . 4 5 6

— 100—200—.. 8 10 12

c. Private Politisager.

1. I København.

Indkaldelse..... „ Rd. 40 Sk,

Inkamination ..... „ — 80 —

1880/1881: Lovforslag,

2 Vidner..... „ ^ 60 —

Doms Afsigelse..... 1 - 20 —

3 Rd. 8 Sk. 6 Kr. !6 Øre.

2. Udenfor Kjøbenhavn,

Indkaldelse..... „Ro. 38°-/5 Sk.

Inkamination..... „ ^ 76^3 —

2 Vidner....., — 37^/5 —

Doms Afsigelse..... i — !9V5 —

3 Ro. „ Sk. 6 Kr. „ Øre.

Efter Udkastet vil i de nærmest hertil sva- rende Sager, nemlig Sager, der paatales af Pri- vate i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 39. være at erlægge 4 Kr.

3, Tyendesager. Til Dommeren..... „ Rb. 36 Sk.

„ Kr. 75Dre.

spalte4034

Efter Udkastet vil der være at erlægge ' deslige Sager, der angaa

5555555

Kr. Ø. ! Kr. B. Kr. B.

indtil 40 Kr__ 1. „ I. 25 1. 50

fra 40 til 100 Kr. 2. „ 2. 50 3. „

— 100 200— 4. „ 5. „ i 6. .

4. Paternitetsfager.

Disse ere efter den gjældende Ret gebyr- fri og ville vedblivende være det efter Udkastet.

Ved Fastsættelsen af den værdi, der skal lægges til Grund for Afgiftsberegningen, har man anset det for rettest i § 7 ganske at henvife til Neglerne i Udkast til Lov om den borgerlige Rets- pleie §§ 3, 9, andet Stykke, og 10. Dog har man troet heri at burde foretage en Lempelse, som Billighed synes at tale for. nemlig den, at Afslag i" eller Nedsættelse af Paastanden skal komme i Betragtning ved Beregni gen af Afgifter, der fFrst forfalde, efterat Afslaget eller Nedsættelsen er sket. At gaa endnu et Skridt videre, at lade Afslaget eller Nedsættelsen virke tilbage, har man derimod ikke anset for rigtigt, dels vilde dette volde praktiske Vanskeligheder ved Regnskabsfo- ringen, dels kan det meget vel være Tilfældet, at Sagen tidligere har været kompliceret, og at fprst Nedsættelsen har bevirket en Simplifikation af den.

Da ikke alle Sager kunne anstaas til en Pengeværdi, er der i § 8 givet Regel for Stør- relsen af Retsafgiften i faadanne Sager, hvis Gjenstand ikke er Penge eller Penges V^rd. Den fastsatte Afgift vil vistnok hverken sindes generende for Parterne eller for lille. Bestemmelsen i 2det Stykke turde ikke trænge til nccrmere Moti- vering.

Som tidligere bemcerket. er det Hensigten at opkræve Afgifterne efter Omfanget af den sted- fundne Behandling og koncentrere Erlæggelsen af dem til Sagens Hovedafsnit. Henset til den Virksomhed, Parterne skulle udvise, maa forment- lig Sagens Anhængiggj^relse for Retten, den mundtlige Forhandling og Bevisførelsen betragtes som de afgørende Hovedpunkter i Sagen, og til disse knytter sig efter § 9 Erlæggelsen af Enkelt- afgiften. med Hensyn til Erlæggelsesmomentet

spalte4035

har man anset det for reitest at dele saavel An- hamgiggjørelses- som Forhandlingsafgiften. Hvad angaar Anhamgiggjørelsesafgiften, er det forment- lig naturligt at tilstaa en betydelig Nedsættelse i samme, naar Sagen ved Forlig eller as anden Grund bortfalder inden dens ftrste Foretagelse ved Retten, og denne faaledes ikke har havt Andet med Sagen at gj,sre end at beramme en Dag til Sagens Foretagelse og lade den

opføre vaa Rets- listen. Ved Delingen af Forhandlingsafgiften har foruden en lignende Betragtning tillige den Omstændighed gjort sig gjældende, at Halvdelen af denne Afgift i Henhold til § 10 kan bortfalde. Som Følge af Ovenstaaende er der i § 9 fastsat, at Anhængiggjørelsesafgiften erlægges med Halv- delen ved Rettens Berømmelse af en Dag til Sagens første Foretagelse, hvilket er det Tids- punkt, da Retten først har at gjøre med Sagen, og med den anden Halvdel ved Sagens første Foretagelse, og Forhandlingsafgiften med Halv- delen ved den mundtlige Forhandlings Begyndelse og Halvdelen ved Sagens Optagelse til Bevis- tjendelse eller endelig Paakjendelse af Realiteten. At det maa paahvile SaMgeren at udrede disse Afgifter, turde ucere en Selvfølge, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 125.

Bevisafgiften har man forment bor erlægges ikke for Beviskjendelsen, men for Bevisanordningen, eftersom det kan være Tilfældet, at Parterne, efterat Veviskjendelse er falden, erklære, at de enten ikke ville eller ikke kunne vrcestere Bevis, og der altsaa ikke kommer nogen Bevisanordning istand. Man opnaar derved tillige at kunne paa- Icegge den af Parterne Afgiften, efter hvis Be- gæring Bevisanordningen finder Sted. hvilket er det Naturlige. Derimod har man ikke troet at burde lade den Omstændighed, at Vevisanord- ningen ikke leder til en Bevisførelse, bevirke en Nedfærtelse af Vevisafgiften, en Lempelse, der vel er foreskrevet i den tydste Gebyrlov, men pasfer mindre godt med det i det foreliggende Udkast fnlgte System og derhos med saamegen mindre Betænkelighed kan opgives i dette, som Udtastet ikke i Lighed med den tydste Lov paalægger fuld Vevisafgift, hvor kun en enkelt Pavt begjærer at maatte fpre Bevis, men har opstillet den Regel, at Bevisafgiften kun bliver at udrede med Halv- delen af hver Part, der fremsætter saadan Be- gæring.

Den Part, som undlader i det i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie §§ 180—181 ommeldte møde at angive sine Beviser, bFr selv- følgelig ikke, naar han i Henhold til bemeldte Ud- kasts § 182 begjærer at stedes til Bevisførelse, slippe for Afgiften. Til at hindre dette sigter Neglen i § 9 i Slutningen. Denne vil vel kunne medføre, at en Part, der oprindeligt har angivet nogle Be- viser og fplgelig betalt halv Bevisafgift, senere kan komme til at erlægge en lignende Afgift, men

spalte4036

det synes i og for sig praktisk, at Parterne ogsaa herigjennem faae en Opfordring tiltide at komme frem med samtlige de Beviser, de ville føre.

Naar Sagsøgte ikke fremfætter nogen Ind- sigelse mod Sagsøgerens Paastand, og Forhand- lingen altfaa ikke bliver kontradiktorisk, synes det naturligt, at det langt ringere Arbeide, som en saadan Sag vil medføre, sammenlignet med Sager, hvor modstridende Paastande ere nedlagte, bjsr f^re til, at ogsaa lavere Afgift opkræves. I Over- ensstemmelse hermed er i § 10 foreslaaet, at den sidst forfaldne Halvdel af Forhandlingsafgiften i stige Sager skal bortfalde.

Reglen i § 11 følger formentlig af sig selv, ligesaa Bestemmelsen i § 12.

Fremsættes der Modfordringer i en Sag og paastaas der felvstsendig Dom for dem, er der for- mentlig ingensomhelst Grund til ikke at fordre de almindelige Retsafgifter for disse fuldtud erlagte. Da Anhængiggjørelsen imidlertid foregaar uden Rettens medvirkning, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie K 100, maa der fastfættes et andet Tidspunkt for Anhængiggjørelsesafgiftens Er- læggelse end det i § 9 bestemte. Man har der- for foreslaaet. at denne Afgift for Modfordringens Vedkommende skal erlægges tilligemed Halvdelen af Forhandlingsafgiften forinden Realitetsforhand- lings Paabegyndelse.

Gjysres en Modfordring derimvd alene gjel« dende til Likvidation, har man troet at burde foreslaa modererede Gebyrer herfor. Efter Kom- missionens Mening kan der i dette Tilfælde ikkun virre Tale enien om Afgiftsfrihed eller modererede Afgifter. Hvorvel nu en Del synes at kunne tale for det første Alternativ, idet Forhandlingen angaaende Modfordringen pcesumtivt ialtfald ikke ubetinget volder større Besvar end Forhandlingen angaaende andre Indsigelser, og der ikke bsr Icegges Hindringer i Veien for Fremsættelsen af velbegrundede Modfordringer, har man dog troet at burde voelge det sidste, hvorved man bliver i Over- ensstemmelse med den ajceldende ^>et. Det kan heller ikke negtes, at Forhandlingen ved Frem- sættelsen af Modfordringer kan blive besværliggjort, og at den kan medføre, at Retten benytter sig af sin Bemyndigelse til at udstykke Forhandlingen i to, i hvilket Tilfælde det da formentlig vilde findes besynderligt, om den ene Forhandling var afgiftsfri. I Henhold til det Anfprte er det i § 13 foreslaaet, at der, naar en Modfordring alene gjfres gjaldende til Likvidation, herfor skal erlægges halv Forhandlingsafgift og Bevisafgift.

Ligesom det i Udkast til Lov om den borger- lige Retspleie § 362 er fastsat, at Interventions- fogsmaal cmlægges og fremmes citer de om et fclvstændigt søgsmaal gjældende Regler, forsaavidt ikke Bestemmelserne i de følgende Paragrafer med« fj>re Afvigelse herfra, faaledes har man, da Inter- venienten gjør en selvstændig Fordring gjældende,

spalte4037

i § 14 foreslaaet, at Interventionss^gsmaalet ogsaa i Henseende til Retsafgifter skal behandles som et selvstaendigt S^gsmaal og altsaa belægges med de almindelige Afgifter. Intervenienten indtræder imidlertid i Sagen uden Rettens medvirkning, og der maa derfor fastsættes et andet Er læggelsesmoment end den almindelige for Anhængiggjørelsesafgiften. Da Intervenienten derhos kan indlæde, indtil den mundtlige Forhandling om Sagens Realitet er begyndt, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 372, er det Samme tildels Tilfældigt med den først forfaldne Halvdel af Forhandlingsafgiften. Som lige heraf er Reglen i § 14, 2det Punktum, truffen.

Hvad Intervenientens Procedure angaar, da er den efter Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie, jfr. sammes § 369 i Slutningen, kun at betragte som et Tilfælde til den Parts Procedure, han vil understøtte. Som følge heraf bør han iikun udrede de Retsafgifter, som vilde have været at erlægge af den af ham understøttede Part, saa fremt denne selv havde iværksat de af Intervenienten i Sagen foretagne Skridt. Kun naar han indtræder mod Parternes Villie, har man forment af praktiske Hensyn at burde paalægge ham en lille Afgift for Behandlingen og Paaljendelsen af Spørgsmaalet om hans Adgang til at deltage i Sagens Forhandling.

medens de foregaaende Paragrafer give Regler for de Afgifter, som blive at erlægge i de almindelige borgerlige Domssaer, er der i §§ 15—19 truffet Bestemmelse om Afgiften i Tilfælde, hvor det Retten forelagte Spørgsmaal afgjøres paa en lettere og mindre omstændelig Maade. § 15 foreskriver saaledes, at der for Anhængiggjørelsen og Behandlingen i det Hele af Andragendet om ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret erlægges under Et den almindelige Retsafgift (§§ 6 og 8). Da det forudfættes at være for Parten undskyldelige Forhold, som medføre den fornyede Foretagelse af Sagen, se Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie §§ 327--28 jfr. § 262, har man fundet det rettest ikke at fordrø Retsafgifter for felle Sagens fornyede Foretagelse, og dette er udtrykkelig udtalt i Slutningen af § 15.

Efter § 16 bliver der for Anhængiggjørelse og Behandling af Andragender om Bevisers Førelse fonde Hovedforhandlingen, se Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie, Sjette Afsnit, Kap. I., at erlægge en Fjerdedel af den almindelige Retsafgift. At selve Bevisførelsen, forsaavidt den tilstedes, ligeledes bør belægges med Afgift, synes naturligt, da det er muligt, at der ikke under Hovedsagen kommer til at falde Bevisafgift; men paa den anden Side synes det uligt, at den paagjældende Part, naar han skal erlægge Bevisafgift under Hovedfagen, maa udrede Bevisafgift to Gange, fordi han har været i den Nid. vendighed at maatte fore Beviser forinden Hoved-

spalte4038

forhandlingen. Man har derfor foreslaaet, at den for den foreløbige Bevisførelse erlagte Afgift skal afkortes i Bevisafgiften under Hovedfagen.

Hvad angaar Bevisførelse til Brug i udenlandske Retslæger, er det i § 17 wreslaaet herfor under Et at beregne almindelig Retsafgift, hvorhos man af praktiske Hensyn har anset det for rigtigst at lade den faste Afgift efter § 8 komme til Anvendelse i alle Tilfælde, hvor der ikke foreligger Oplysning om Sagens værdi.

De i § 8 ommeldte Dekreter udfærdiges efter den gjældende Ret administrativt og ere afgiftsfri. Det er imidlertid fundet passende at fastsætte en lille Afgift for de i Litr. 1 og 2 nævnte Andragender for at holde de nu saa hyppigt forekommende umotiverede Andragender borte. Derimod har man ikke forment at burde fordrø noa. en Afgift af en Enke, som selv begjærer sig sat under fast Lavværge. — Er det øvrigheden, som i Henhold til Reglen i Udlast til Lov om den borgerlige Retspleie § 409, 2. Stk., andrager paa en Persons Umyndiggjørelse eller i Henhold til § 419 paa Ophævelse af en Umyndiggjørelse vil der ifølge § 21 Nr. 1 ingen Afgift være at erlægge.

Efter Fog. af 7de Febr. 1823 blivø Mortifikationsbevillinger, naar gjældsbreuet lyder paa en ringere Sum end 500 Nø, at udstede uden Betaling, ligesom intet Retsgæbyr bliver at erlægge under Mortifikationsagen, naar gjældsbreuet er under 200 Rdl. Endelig erlægges ikke Promillegebyr i Mortifikationsfager. Den formelle Fremgangsmaade, som efter Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie Sjette Afsnit, Kap. 6 bliver at følge i Mortifikations- og Eiendomdomssager, synes endnu mere at tale for, at der kun bør opkræves ringe Afgifter i disse Sager. Som følge heraf er der i § 9 fastsat, at der i deslige Sager kun bliver at erlægge en Fjerdedel af den almindelige Retsafgift for Anhængiggjørelse og Behandling i det Hele dels af Andragendet om offentlig Indkaldelses Udstedelse, dels af den Sag, hvorunder Mortifikations- eller Eiendomdom spges. At der under den i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 429 ommeldte Sag bliver at erlægge de almindelige Retsafgifter, er en Selvfølge.

I Sager, der opstaa af Forholdet mellem Husbond og Tyende, Haandværksmestre og deres lærlinge eller i Anledning af Dagleie erlægges der efter den gjældende Ret meget nedsatte Gebyrer jfr. Pl. 1ste Mai 1822 § 4, Pl. 6te Sept. 1828 og Pl. 28de Februar 1845 § 2. Eaavel af Hensyn til det hidtil Vestaaende som ogsaa, fordi det synes anbefaleligt, at Hensynet til Afgifterne ikke skal holde de Paagjældende borte fra at søge deres Ret i de omhandlede Forhold, har Kommissionen forment i § 20 at bnde foreslaa nedsatte Afgifter i deslige Sager. Man har endog troet at burde udvide Kredsen til Sager mellem Haandværksmestre og

Fabrikanter paa den ene

Forelagte Lovforslag m. m. 19s

spalte4039

Side og deres Arbeidere eller lærlinge paa den anden Side, da de samme Grunde, som tale for kun at fordre fmaa Gebyrer i hine Sager, ogsaa synes at passe paa disse.

§ 21 indeholder Reglerne for, hvilke Sager der skal være fri for Retsafgifter. Bestemmel- sen i § 21 Nr. I stemmer i det Væsentlige med den gjældende Ret; dog er Aigiftssrihed indram- met Embedsmænd i Sager, som de iEmbedsmed- fsr efter Paalæg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af samme anlceage, hvilket synes naturligt. Derimod har man ikke forment at burde optage i Paragrafen de Kasser og Institu- tioner, som ifølge fpecielle Bestemmelser nu ere fnlagne for Gebyrer; det synes natmligere, at disse henvises til at sMe fri Proces, hvorved de da tillige opnaa at faae en Sagfprer beskikket, og det er en Selvfølge, at det ved meddelelsen af Bevilling til fri Proces bFr tages farligt i Be- tragtnng, at de tidligere have været fri for at erlcggge Gebyrer. Reglen i Slutningen af § 21 Nr. I Iste Stk. om, at det Afgiftsbeløb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Pant fritages for at erlægge, ved Dommen skal tillæg- ges det Offentlige hos Modparten, saafremt denne dommes Ul at betale Procesfens Omkostninger, gjælder nu kun, forsaavidt angaar beneficerede Sager, se Pl. af 20de April 1825 § I, jfr. Kancelli-Skrivelse 7de Mai 1833; der synes imidlertid ikke at være nogen Grund til ikke at udvide Reglen til alle Tilfælde, hvor den anden Part er fritagen jor at erlægge Retsafgifter.

Bestemmelsen i § 21, Nr. I, 2det Punktum, er hentet fra det tydsle Riges Gebyllov. Den er forekommet K? mmitzsionen at være i den Grad naturlig og billig, at man, sijMdt man ikke har overset, at den maaske rettest hørte hjemme i Ud- kast til Lov om den borgerlige Retspleie, dog har troet at burde indsætte den i nærværende Forslag.

Reglen i H 21, Nr. 2, stemmer med den gjældende Ret, fe Lov om Valg af Borgerrepræ- sentanter i Kjøbenhavn af 23de Decbr. 1865 § 10, og Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juk 1867 § 20 jfr. § 58. og det Samme er Tilfældet med Bestemmelsen i z 21, Nr. 3. fe Pl. af 28de Mai 1825 og Pl. af 28de Febr. 1845 § 2.

ifølge Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie, § 594, 2det og 3die Etk., kan Arrest- sagen blive at procedere adskilt fra Sagen om den paagjældende Fordring At der ikke i disse Til- fælde bsr erlægges dobbelte Afgifter, synes Billig- hed at tale for, og man har som Ffilge heraf i § 21 Nr. 4 foreslaaet, at Arrestsagen i slige Til- fælde skal være afgiftsfri.

Som tidligere bemcerket bor de Afgifter, som skulle erlægges under Sagen, være udtomte med de i § 9 ommeldte, og navnlig maa det, som og- saa forhcen omtalt, anses aldeles utilracideligt at fastfætte et regulært Gebyr for Udfcrttelser. Der

spalte4040

gives imidlertid Tilfælde, hvor der efter Kommis- sionens Formening bpr kunne paalægges en extra- ordicer Afgift, og disse ere faadanne, hvor den mundtlige Retsforhandlings Udfættelse er bleven foranlediget ved en Parts eller Rettergangsfutd- mægtigs Forfsmmelse. Det er allerede i Ind- ledningen omtalt, at Udkast til Lov om den bor- gerlige Retepleie § 134 paalægger den Part, der misbruger Procesforhandlingens fri Former, at erstatte Modparten de ham derved foraarsagede Udgifter; paa famme Maade er det i det nævnte Udkasts § 16? fastsat, at de Omkostninger, som forvoldes ved, at en Part i sin Sagsfremstilling er gaaei udenfor eller afvegen fra den forelobige Skriftverling, kunne paalægges denne Part. Ligc- fvm disse Bestemmelser skulde fkjccrme for Mis- brug, saaledes er det Samme Tilfældet med Reglen i § 22. At Bevisforberedelsen gaar ind under Udtrykkene „mundtlig Retsforhandling" skal kun her bersres

For at ikke en Forstjellighed i Anvendelsen af Reglen i § 22 skal uddanne sig ved de for- skellige Retter, navnlig de af Enkeltdommere be- klcedte, har man anfet det for rettest at foreslaa, at der sta! kunne iværlsættes Besværing mod Ret- tens Beslutning i fornævnte Henseende.